

TONI MOLLÀ:

«O REDEFINIM POLÍTICAMENT LA TELEVISIÓ PÚBLICA O HO FARÀ EL MERCAT»

MARTA ESTRELLES

FERM DEFENSOR DEL PERIODISME PÚBLIC COM A SINÒNIM DEL PERIODISME CÍVIC, TONI MOLLÀ APOSTA DECIDIDAMENT PER LA TELEVISIÓ PÚBLICA EN EL SEU NOU LLIBRE. AQUEST COMUNICÒLEG I TREBALLADOR HISTÒRIC DE TVV ASSENYALA EN *QUINA TELEVISIÓ PÚBLICA?* LES AMENACES QUE PLANEN SO-

BRE LA TELEVISIÓ ACTUAL. ARA BÉ, ALLUNYAT DE LA PERSPECTIVA APOCALÍPTICA, MOLLÀ PREFEREIX LLANÇAR PROPOSTES I PESSIGAR EL LECTOR PERQUÈ EN EL SEU PAPER DE TELESPECTADOR ASPIRE A CONVERTIR-SE NO EN UN MER CONSUMIDOR, SINÓ EN UN CIUTADÀ COMPLET.

—*En el llibre afirmes que la televisió pública es troba en una cruïlla de la qual sorgirà redefinida. Per què?*

—Pels nous factors econòmics, polítics, tecnològics i socioculturals que la condicionen. O la redefinirem *políticament* o ho farà el mercat.

—*La imminent apagada analògica és bon moment per a apostar per la televisió pública?*

—Sí, si creiem en l'espai públic com l'esfera de la cohesió social, de l'opinió pública i, finalment, de la democràcia.

—*Quina ha de ser la principal diferència entre el 'producte' de la televisió pública i el de la privada?*

—El de la televisió privada es dirigeix al consumidor. El de la pública s'ha de dirigir al ciutadà. I la seua lògica *empresarial* no pot ser la mateixa.

—*La rendibilitat social de la televisió ha d'anar lligada a l'econòmica?*

—No sempre. Els bons economistes no confonen mai els conceptes de *despesa* i d'*inversió*. De totes maneres, el gestor de la televisió pública no es pot oblidar tampoc del balanç ni del compte de resultats. Precisament perquè es tracta de diners públics.

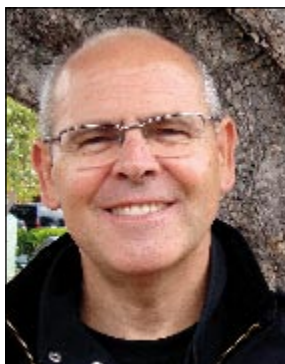
—*Com afecten la globalització i la digitalització a la televisió?*

—D'una manera ambivalent, depén del que fem amb elles, perquè no són intrínsecament perverses, com creuen els apòstols de l'apocalipsi. Ben al contrari, poden ser factors de democratització i de dinamització de les cultures *locals* sempre que aquestes aposten per la innovació permanent com una manera d'adaptar-se al nou medi.

—*Quin paper tenen la llengua i la cultura pròpies en aquest marc?*

—La llengua és el millor element de protecció del mercat interior de les indústries culturals.

—*Quines són les amenaces de la televisió pública?*

Per a Toni Mollà, encara estem a temps de donar un nou sentit a la nostra televisió pública.

—La pitjor és la falta de definició del concepte de *servei públic* i les exigències polítiques que comporta. Això és aplicable també a l'educació o a la sanitat. La televisió pública, al meu entendre, forma part d'una concepció progressista de l'estat del benestar.

—*Hi ha alguna manera d'evitar que els partits polítics caiguen en la temptació intervencionista?*

—Sí, que se'n *desgovernalitze* la gestió i el control i que s'hi establisca alguna mena de pacte públic per la comunicació, transversal a les opcions partidistes.

—*Al País Valencià no tenim cap consell audiovisual. Què implica això?*

—Els consells audiovisuals són organismes de control i de gestió. Espanya és l'únic país de la Unió Europea que no en té. Però, alerta, determinades institucions també poden fer més mal que bé. De manera que, si s'ha de crear, és molt important que es faça amb bases *cíviques* més que *partidistes*.

—*A Catalunya sí que n'hi ha...*

—El CAC és un pas avant. Però no és cap panacea. El model continua sent el CSA francès.

—*Quines assignatures pendents té?*

—La composició: no ha de respondre a la lògica dels partits. Les funcions quant a l'assignació de noves freqüències. I el règim sancionador, poc desenvolupat.

—*Aquest octubre, Canal 9 celebra el 20é aniversari. Coneixes bé l'ens com a expert sobre comunicació i com a treballador de la casa des de l'inici. Quin seria un bon regal?*

—Personalment, que tornaren a passar *Casablanca* en la versió en què es van inaugurar les emissions aquell 9 d'octubre. Als nostàlgics sempre ens queda *Casablanca*.

La llengua és el millor element de protecció del mercat interior de les indústries culturals

QUINA TELEVISIÓ PÚBLICA?. TONI MOLLÀ.

BROMERA, 2009.